

оценка на интервалната скала (чрез дидактически тест) буквално се натрапва. И наистина, ако предварително е дефиниран необходимият брой точки, които трябва да се постигнат в теста, за да се получат съответни балови оценки от 2 до 6, то студентите от УНСС - София, и от Бургаския свободен университет, изпитани по една и съща учебна дисциплина с един и същ тест, могат да бъдат оценени с един и същ критерий дори от различни преподаватели. Баловите оценки не позволяват да се правят точни количествени сравнения за обема на знанията (това, че един студент е получил оценка отличен (6), а друг - слаб (2), не означава, че първият знае три пъти повече от втория, защото се предполага, че вторият не знае нищо или почти нищо по съответния предмет). Всъщност в това именно се заключава *главното предимство на тестовото изпитване - внушението за обективност и точност на оценката.*

За съжаление на такава идилия не бива да се разчита. Тестовите водят след себе си толкова проблеми и толкова нови изисквания както към изпитваните, така и към изпитващите, че основателно възниква опасението дали масовото им и непрофесионално приложение не компрометира въобще учебния процес.

Първото основно предимство на тестовото изпитване е възможността за кратко време да бъдат изпитани голям брой студенти.

Второ, това е възможността бързо и без колебания да бъдат оценени изпитаните чрез „основната форма за оценяване на знанията във висшето училище“ - писмения изпит.

Трето, работата на изпитващия се улеснява в най-голяма степен, тъй като практически се променя най-главоболящата (в преносен и в пряк смисъл) част от преподавателската професия - изпитването. По време на самия изпит преподавателят фактически става пасивен наблюдател, за което не се изискват нито интелектуални, нито емоционални усилия.

Четвърто, премахват се каквито и да било съмнения за субективизъм или лично отношение при оценяването. Оценката съответства на определен брой точки и постигането им (или непостигането им) е дело на изпитвания, а не на субективното мнение на преподавателя.

Пето, сравнително големият брой въпроси, съдържащи се в теста, позволяват изпитваният да бъде препитан върху голяма част от преподавания материал. (При всички случаи върху много по-голяма част от материала в сравнение с традиционния писмен изпит по зададена тема или в сравнение с устния изпит чрез изтеглени билети с въпроси от конспекта.)

Както се вижда, предимствата не само са много на брой, но и звучат убедително. В същото време и недостатъците на този вид писмено изпитване не са малко и не са маловажни.

Главният недостатък произтича от липсата на пряк визуален контакт и възможност за диалог между изпитван и изпитващ. Всъщност липсата на обратна връзка е недостатък на писмения изпит по принцип. При писмения изпит и изпитваният, и изпитващият се лишават от много не-